

Лодката пристигна на брѣга.

— Колко хора спасихте? питатъ зрителигѣ.

— Всички пжтници!

— Браво!... да живѣте!

— По-скоро! Хвѣрлете вжже! Помогнете ни!

А въ това врѣме, когато спасители и спа-

сени наизкачаха весело изъ лодката на плѣзгавитѣ крайбрѣжни камъни, които бѣха покрити съ горчива пѣна, юначниятъ Тено казваше на майка си, която го пригрѣщаше:

— „Мамо, недѣй ми се сърди! Татко ми подсказа и азъ да отплувамъ. И азъ вѣрвамъ, че той е доволенъ отъ сина си“.

Стъ френски прѣведе: К. Карагюлевъ.

ПОЖАРЪ.

(Разказъ отъ Левъ Толстой — за дѣца и юноши).

По врѣме на жѣтва селянитѣ и женитѣ имъ бѣха отишли на работа. Въ селото останаха само старцитѣ и дѣцата. Въ една кжща бѣха останали една баба и тритѣ ѣ внучета. Бабата напали печката и легна да си почине. По нея кацахъ мухи и я хапѣха. Тя си покри главата съ платно и заспа. Едно отъ внучетата ѣ, Маша (тя бѣ на три години), отвори печката, нагребавжглени въ единъ чирепъ и отиде подъ стрѣхата. А тамъ лежехъ снопи. Женитѣ бѣха приготвили тия снопи за свръзки. Маша донесе вжгленигѣ, турна ги подъ снопитѣ и почна да духа. Когато сламата взе да се разгаря, тя се зарадва, отиде въ кжщи и доведе за ржка братчето си Кирюшка (той бѣ на година и половина и току-що се бѣ научилъ да ходи) и рече:

— Вижъ, Килюско, каква печка запалихъ.

Снопитѣ вече горѣха и пращѣха. Когато подъ стрѣхата се изпълни съ димъ, Маша се уплаши и избѣга назадъ въ кжщи. Кирюшка падна на прага, разби си носа и заплака.

II

Маша го довлѣче въ стаята и двамата се скриха подъ миндеря. По-голѣмото момченце, Ваня (той бѣ на осемъ години), бѣше на улицата. Когато видѣ, че изъ подъ стрѣхата излиза димъ, той отърча въ кжщи и почна да буди баба си; но бабата, сънена, бѣ замаяна и забрави дѣцата;—тя изкочи вѣнъ и затича изъ двора за хора. Маша въ това врѣме седѣше подъ миндеря и мълчеше; само малкото дѣте ревѣше, защото си бѣ ударило силно носа. Ваньо чу